1963
ଜାନୁଆରୀ, 18

କ୍ରିଷନଲାଲ ଇଶ୍ୱରଲାଲ ଦେଶାଇ

ବନାମ

ବାଇ ଭିଜକୋର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

(ମୁଖ୍ୟ ନ୍ୟାୟାଧୀଶ ବି. ପି. ସିହ୍ନା, ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର,

କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଏମ୍. ହିଦାୟତୁଲ୍ଲା ଏବଂ

ଜେ. ସି. ଶାହ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିବୃନ୍ଦ)

ଭଡ଼ା ଏବଂ ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ - ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକାରର ପୁନରୁଦ୍ଧାର - ଦଖଲ କିମ୍ବା ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଆବଶ୍ୟକତା - ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଦଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳତା - ଭଡ଼ାଟିଆ ଦଖଲ ପାଇବାକୁ ହକଦାର କି ନାହିଁ - ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ହାଉସ୍ ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (Bom. 1947 ର 51), ଧାରା 13 (1) (g), 13 (1) (i), 17 (1) ।

ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ଖାଲି ଜମିର ମାଲିକ, ଯେଉଁଥିରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଭଡ଼ାଟିଆ ଥିଲେ । ପ୍ରଥମ ଜଣକ ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ହାଉସ୍ ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 ର ଧାରା 13 (1) (g) ଏବଂ (e) ଅନୁଯାୟୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜଣକୁ ହଟାଇ ଦଖଲ ପାଇବା ପାଇଁ ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ସେ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଏବଂ ନୂତନ କୋଠା ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଏହି ଜମିକୁ ଆବଶ୍ୟକ କରିଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଥମ ଆଧାରରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଦ୍ୱିତୀୟ ଆଧାରରେ ତାଙ୍କ ଦାବିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ । ଯଦିଓ ପ୍ରତି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା, ଅପିଲ ଅଦାଲତ ନିମ୍ନ ଅଦାଲତଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ମୂଳତଃ ବଜାୟ ରଖିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ପ୍ରାୟ ଚାରି ମାସ ପରେ ଦଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପରିମଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ କୋଠା ପାଇଁ ସାମଗ୍ରୀ ଗଚ୍ଛିତ କରିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଯଦିଓ ବିଚାର ସମୟରେ ତାଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ସେ କାଠ ଗଚ୍ଛିତ ପାଇଁ ଜମି ଚାହୁଁଥିଲେ । ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଏହି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17 (1) ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ତାଙ୍କ ଦଖଲ ଉଦ୍ଧାର ହେବାର ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ପରିସର ଦଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେମାନଙ୍କ ଆବେଦନକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ପୁନଃନୀରିକ୍ଷଣ କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ

1963
କ୍ରିଷନଲାଲ ଇଶ୍ୱରଲାଲ
ଦେଶାଇ
ବନାମ
ବାଇ ଭିଜକୋର
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର

ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସଂକ୍ଷେପରେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ମାଧ୍ୟମରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଅପିଲ ।

ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଧାରା 17 (1) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଏକ ମାସର ସୀମା ଅବଧି ଧାରା 13 (1) (i) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହେବ ଏବଂ ଧାରା 13 (1) (g) ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଆଦେଶ ପାଇଁ ନୁହେଁ ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା, ଧାରା 17 (1) ଅଧିଗ୍ରହଣ ଏବଂ ଦଖଲ ମଧ୍ୟରେ ପାର୍ଥକ୍ୟ କରେ । ଏକ ମାସର ସୀମା ଅବଧି ବୃତ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେତିକି ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ ଯେତିକି ଯଥାକ୍ରମେ ଖଣ୍ଡ 13 (1) (g) ଏବଂ (i) ଦ୍ୱାରା ପରିକଳ୍ପିତ କାର୍ଯ୍ୟର ନିର୍ମାଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଲାଗୁ ହୋଇଥାଏ । ଯେହେତୁ ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ପରିସର ଦଖଲ କରିନଥିଲେ, ସେ ଧାରା 17 (1) ର ପ୍ରଥମ ଭାଗକୁ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ପରିସର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ଅଧିକାରିତା :ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 804/1962 ।

ଦେୱାନୀ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 335/1962 ରେ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 1962 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 11 ତାରିଖର ଆଦେଶରୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଅପିଲ ।

ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏମ୍. ସି. ସେତଲୱାଡ ଏବଂ ଆଇ. ଏନ୍. ଶ୍ରଫ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍. ଟି. ଦେଶାଇ, ଜେ. ବି. ଦାଦାଚାଞ୍ଜି, ଓ. ସି. ମାଥୁର ଏବଂ ରବିନ୍ଦର ନାରାୟଣ ।

1963, ଜାନୁଆରୀ 18 । ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା - ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ବମ୍ବେ ଭଡ଼ା, ହୋଟେଲ ଏବଂ ଲଜିଂ ହାଉସ୍ ଦର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଅଧିନିୟମ, 1947 (1947 ର ନଂ 57) (ଏହା ପରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ କୁହାଯାଏ)ର ଧାରା 17 ର ପ୍ରଣୟନ ବିଷୟରେ ଏକ ଛୋଟ ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରେ ।

ଉକ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନଟି ଏହିପରି ଭାବେ ଉଠିଥାଏ । ଆବେଦନକାରୀ କ୍ରିଷନଲାଲ ଈଶ୍ୱରଲାଲ ଦେଶାଇ ହେଉଛନ୍ତି ଜମିଦାର, ଯିଏ ସୁରଟ ଜିଲ୍ଲାର କାଲାସୱାଡ଼ି ସହରରେ ହାଥୀ ଖଡା ନାମକ ଏକ ଖୋଲା ଜମିର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଉକ୍ତ ପ୍ଲଟର ଆୟତନ 32,406 ବର୍ଗ ଫୁଟ । ଏହି ପ୍ଲଟ୍ ଉତ୍ତରଦାତା ବାଇ ଭିକ୍କୋର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଦଖଲ ଭାବେ ଥିଲା । 1951 ରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କୁ ବହିଷ୍କାର କରିବାକୁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ସେ ଦାବି କରିଥିଲେ ଯେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 13 (1) (g) ଏବଂ (i) ଅନୁଯାୟୀ ସେ ଉକ୍ତ ଖୋଲା ପ୍ଲଟକୁ ନେଇ ଗଠିତ ପରିସରର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହକଦାର । ଏହି ଦାବିକୁ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ବିରୋଧ କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 13 (1) (i) ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ମାମଲା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରି ନଥିଲେ ବରଂ ଧାରା 13 (1) (g) ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଦାବି ପ୍ରମାଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ରାୟକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପରେ, ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ପରିମାଣ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୋଇଥିଲେ । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟ ମଧ୍ୟରେ, ଧାରା 13 (1) (g) ରେ ଉଲ୍ଲେଖ ରହିଛି ଯେ, ଏହି ଅଧିନିୟମରେ ଯାହା କିଛି ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ କୌଣସି ପରିସରର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ, ଯଦି ଅଦାଲତ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଅନ୍ତି ଯେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ପରିସର ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । ଧାରା 13 (1) (i) ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଛି ଯେ ଯଦି ପରିସରଟି ଜମି ହୋଇଥାଏ, ତେବେ ନୂତନ କୋଠା ନିର୍ମାଣ ପାଇଁ ଜମିମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ପ୍ରକୃତ ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଯାୟୀ ଜମିମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ହକଦାର ହେବେ । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଆବଶ୍ୟକତା ପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ଭାବରେ ପୂରଣ ହେବ ଯଦି ତାଙ୍କୁ ମକଦ୍ଦମାର ଦୁଇ ତୃତୀୟାଂଶ ଜମି ଦଖଲ ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ଦିଆଯାଏ । ତଦନୁଯାୟୀ, 16 ମାର୍ଚ୍ଚ, 1955 ରେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସେତିକି ପରିମାଣ ଉପରେ ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହି ଡିକ୍ରିକୁ ଉଭୟ ଆବେଦନକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତରେ ପ୍ରତି-ଅପିଲ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ ଯେ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ମତ ମୂଳତଃ ସଠିକ୍ ଏବଂ ଏହାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଡିକ୍ରିରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାର

କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ଫଳସ୍ୱରୂପ, 1956 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 28 ତାରିଖରେ ଉଭୟ ଅପିଲ ଖାରଜ ହୋଇଥିଲା ।

ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଏକ ନିଷ୍ପାଦନ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ 29 ଜୁନ୍, 1957 ରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରିସରର ଦୁଇ ତୃତୀୟାଂଶ ଦଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହା ଜଣାପଡ଼େ ଯେ ବିଚାରରେ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ସେ ଉକ୍ତ ପରିସରକୁ ତାଙ୍କ କାଠ ବ୍ୟବସାୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଶେଷରେ, ତଥାପି, ଆବେଦନକାରୀ 1957 ମସିହା ଅକ୍ଟୋବର 24 ତାରିଖରେ ଉକ୍ତ ପରିସରକୁ ନିଜ କାଠ ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ନୁହେଁ, ବରଂ ପରିମଳ କାର୍ଯ୍ୟ ଏବଂ ନିର୍ମାଣ ଚୁକ୍ତିର ସାମଗ୍ରୀ ମହଜୁଦ କିମ୍ବା ଗଚ୍ଛିତ କରିବା ପାଇଁ ଦଖଲ କରିଥିଲେ, ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟ ସେ ସେହି ଦିନ ଅଂଶୀଦାର ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀ ଖୋଲା ପ୍ଲଟରେ ଗଚ୍ଛିତ ଥିବା ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକର ଯତ୍ନ ନେବା ପାଇଁ ଜଗୁଆଳି ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ଛପର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ ।

29 ଜୁଲାଇ, 1958 ରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17 (1) ଅନୁଯାୟୀ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତଙ୍କୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଉକ୍ତ ପରିସରର ଦଖଲ ପାଇବା ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 17 (1) ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ଉଦ୍ଧାର କରିବା ତାରିଖ ଠାରୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଉକ୍ତ ପରିସର ଦଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଧାରା 17 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ମାମଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କର ଆବେଦନ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହାପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଏହି ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଏକ ଅପିଲ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଇଥିଲା କାରଣ ବିଚାରଣ ଅଦାଲତ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ଥିଲା । ଜିଲ୍ଲା ଅଦାଲତ ବିଚାର କଲେ ଯେ ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 17 (1) ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ପରିସର ଦଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ, ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ଉକ୍ତ ପରିସର ଦଖଲ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ଆଦେଶ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ । ଏହି ଆଦେଶକୁ ଆବେଦନକାରୀ ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଦାୟର କରି ଆପତ୍ତି କରିଥିଲେ । ତେବେ, ଏହି ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଭାବେ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି

ଗୁଜରାଟ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏହି ପୁନଃନୀରିକ୍ଷଣମୂଳକ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନକୁ ଆସିବାକୁ ଦେଇଛି, ଏବଂ ଆମର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ପାଇଁ ଉଠାଯାଇଥିବା ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଅଧିନିୟମର ଧାରା 17 (1) ର ପ୍ରଣୟନ ବିଷୟରେ ।

ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଦେଖିଛୁ ଯେ ଧାରା 13 ଏପରି ମାମଲା ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେଉଁଠାରେ ଜମି ମାଲିକ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କଠାରୁ ପରିସରର ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରିବାକୁ ହକଦାର ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀ ବାସ୍ତବରେ ଧାରା 13 (1) (g) ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ହାସଲ କରିଥିଲେ ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ପରିସରର ଦୁଇ ତୃତୀୟାଂଶ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ମାମଲା ହେଉଛି ଯେ ଧାରା 17 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଉପରେ 29 ଜୁନ୍, 1957 ପରେ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ପରିସର ଦଖଲ କରିବା ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ନିଷ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ତାଙ୍କୁ ଦଖଲ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା; ଯେହେତୁ, ସେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ, ସେମାନେ ଉକ୍ତ ପରିସରର ଦଖଲ ଫେରସ୍ତ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହୋଇଥିଲେ; ଏବଂ ଯେହେତୁ ଧାରା 17 (1) ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ଅନୁଯାୟୀ, ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ 29 ଜୁନ୍, 1957 ରୁ 13 ମାସ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା, ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପାରିତ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ଆବେଦନକାରୀ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଯେଉଁ ଏକ ମାସର ଅବଧି ଉପରେ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ, ସେହି ସର୍ତ୍ତଟି ଧାରା 13 (1) (g) ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ଡିକ୍ରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଉପୁଜିଥିବା ଦଖଲ ମାମଲାରେ ଲାଗୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଉକ୍ତ ଅବଧି ଧାରା 13 (1) (i) ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ଡିକ୍ରି ମାମଲାରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ଏହିପରି ଭାବରେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିବାଦ ଧାରା 17 (1) ର ପ୍ରଣୟନର ପ୍ରଶ୍ନ ଉତ୍ଥାପନ କରେ ।

ଚାଲନ୍ତୁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଧାରା 17 (1) କୁ ପଢ଼ିବା ।ଧାରା 17 (1) ନିମ୍ନରେ ଦିଆଗଲା:-

> "ଯେଉଁଠାରେ ଧାରା 13 ର ଉପଧାରା (1) ର ଖଣ୍ଡ (g) କିମ୍ବା (i) ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରାଯାଇଥିବା ଆଧାରରେ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଛେଦ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇଛି ଏବଂ ପରିସର ଦଖଲ ହୋଇନାହିଁ କିମ୍ବା ଜମି ମାଲିକ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ତାରିଖ ଠାରୁ ଏକ ମାସ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇନାହିଁ କିମ୍ବା ମୂଳ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ତାରିଖର ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପରିସର ପୁନଃ ଭଡ଼ା

ଦିଆଯାଇଛି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେହି ତାରିଖରୁ ତେର ମାସ ମଧ୍ୟରେ ମୂଳ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଆବେଦନ ଉପରେ, ମୂଳ ନିୟମ ଓ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ ଦଖଲ ପରିସରକୁ ଦାଖଲ ଦେବାକୁ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇପାରିବେ, ଏବଂ, ଏପରି ଆଦେଶ ଦିଆଯିବା ପରେ, ଜମି ମାଲିକ ଏବଂ ଯେକୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଯିଏ ପରିସରର ଦଖଲରେ ଥାଆନ୍ତି, ମୂଳ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଖାଲି ଦଖଲ ଦେବେ I

ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଧାରା 17 (1) ପରିସର ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଧିକୃତ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଉଲ୍ଲେଖ କରେ, ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦ୍ୱାରା ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଧିଗ୍ରହଣ ଦଖଲ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ, କାରଣ 17 (1) ର ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ଦଖଲ ଏବଂ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ପାର୍ଥକ୍ୟ କରେ I ଏହି ଖଣ୍ଡର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ ଯିଏ ଦଖଲ ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ହାସଲ କରିଛନ୍ତି ଓ ଡିକ୍ରି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରନ୍ତି ଏବଂ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରିସରର ଦଖଲ ହାସଲ କରନ୍ତି, ସେ ଧାରା 13 (1) (g) ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ମାମଲା ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ ବିଚାରରେ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଥିବା ମାମଲା ଅନୁସାରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଦଖଲ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ I ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ ସେହି ସମାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ହେବା ଉଚିତ କି ନୁହେଁ ଯାହା ସେ ବିଚାର ସମୟରେ ସ୍ଥିର କରିଥିଲେ କିମ୍ବା ଏକ ଭିନ୍ନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପାଇଁ ହୋଇପାରେ, ଏହା ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ଅନାବଶ୍ୟକ I ତଥାପି, ଯାହା ସ୍ପଷ୍ଟ, ତାହା ହେଉଛି ଯେ ଯେତେବେଳେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀତା ଭାବରେ ଦଖଲ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ, ତାହା ପରେ ଏକ ଦଖଲ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଯାହା ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସେହି ସପକ୍ଷରେ କିଛି ପ୍ରକାଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରିବ ଏବଂ ଏହି ପ୍ରକାଶ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଉପରେ 24 ଅକ୍ଟୋବର, 1957 ରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିଲା I ଏହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 17 (1) ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଏକ ମାସର ଅବଧି ପରେ ପରିସର ଦଖଲ କରିଥିଲେ I

ଧାରା 13 (1) (g) ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଡିକ୍ରି ମାମଲାରେ ଏକ ମାସ ଅବଧି ସମ୍ପର୍କରେ ଏହି ସର୍ତ୍ତ ଲାଗୁ ହୁଏ କି?ତାହା ହେଉଛି ପରବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ I ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଧାରା 17 (1) ର ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ଧାରା 13 (1) (g) ଏବଂ (i) ଅଧୀନରେ ପାରିତ ହୋଇଥିବା ଡିକ୍ରି ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ଏହି ଖଣ୍ଡକୁ ପଢ଼ିବା ଦ୍ୱାରା, ଏକ ମାସର ଆବଶ୍ୟକତା ଉଭୟ ବର୍ଗର ଡିକ୍ରି ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ବୋଲି ଧରିବାରେ କୌଣସି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ I ସେହି ଧାରାର ଏକ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ଏବଂ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସଂରଚନା ଉପରେ, ଏହି ଉପସଂହାରରୁ କୌଣସି

ନିସ୍ତାର ହେବା ପରି ମନେହୁଏ ନାହିଁ ଯେ ଏକ ମାସର ଅବଧି ଯଥାକ୍ରମେ ଧାରା 13 (1) (g) ଏବଂ (i) ଦ୍ୱାରା ପରିକଳ୍ପିତ କାର୍ଯ୍ୟର ନିର୍ମାଣ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଯେତିକି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ, କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ସେତିକି ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ଧାରା 17 (1) ର ଯୋଜନା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଏହି ପ୍ରଣୟନକୁ ସମର୍ଥନ କରେ । ଧାରା (13) (1) ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କାରଣ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କ ଦଖଲରେ ଥିବା ପରିସରରୁ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ବାହାର କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଛି ଏବଂ ଧାରା 17 (1) ସେହି ଭଡ଼ାଟିଆମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ ଯେଉଁଠାରେ ସେମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଧାରା 13 (1) ର ଖଣ୍ଡ (g) କିମ୍ବା (i) ଅନୁଯାୟୀ ବହିଷ୍କାର ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇଛି । ଯଦି ବିଧାନମଣ୍ଡଳ ଜମି ମାଲିକଙ୍କୁ ଏକ ମାସ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ବିବେଚନା କରେ, ଯଦି ସେ ଧାରା 13 (1) ଅନୁଯାୟୀ ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ହାସଲ କରିଛନ୍ତି, ତେବେ କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ ଯେ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ କାହିଁକି ଦଖଲ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମାନ ଅବଧି ପାଇଁ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ଯାହା ଧାରା (13) (1) (ଜି) ଅନୁଯାୟୀ ପାରିତ ଡିକ୍ରି ପାଇଁ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ସେତଲୱାଡ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଛନ୍ତି ଯେ ଦଖଲ ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇପାରିବ, କାରଣ ସେ ପରାମର୍ଶ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରାଯାଇ ନ ଥିବାରୁ ସାଧାରଣ ନିୟମ ହେବ ଯେ ଏହା ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ କରାଯିବା ଉଚିତ । ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ଏହି ନିୟମକୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସମ୍ଭବ ଯେ ବିଧାନସଭା ଗୋଟିଏ ବର୍ଗର ଡିକ୍ରି ପାଇଁ ଏକ ମାସର ଅବଧି ପ୍ରଦାନ କରିବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ବର୍ଗର ଡିକ୍ରି ଗୁଡିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିବା ଉଚିତ୍ ମନେ କରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବ୍ୟତୀତ, ସାଧାରଣ ବ୍ୟାକରଣ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଖଣ୍ଡଟିର ପ୍ରଣୟନ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ବିରୁଦ୍ଧରେ ନିର୍ଣ୍ଣାୟକ ଅଟେ ।

ଧାରା 17 (1) ର ଦ୍ୱିତୀୟ ଖଣ୍ଡ ଏପରି ଏକ ମାମଲାକୁ ସୂଚିତ କରେ ଯେଉଁଥିରେ ଜମି ମାଲିକ ମୂଳ ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ନିଷ୍ପାଦନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଦଖଲ ହାସଲ କରିବାର ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ପରିସରକୁ ପୁନଃ ଭଡ଼ା ଦିଅନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ଏହି ଖଣ୍ଡଟି ଏପରି ମାମଲା ଗୁଡ଼ିକୁ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ଯେଉଁଠାରେ ଜମି ମାଲିକ ମାଲିକାନା ପାଇଁ ଡିକ୍ରି ହାସଲ କରନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅନୁରୋଧ କରାଯାଇଥିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପରିସରକୁ ବ୍ୟବହାର କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏବଂ ଯାହାର ପ୍ରମାଣ ଉପରେ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଡିକ୍ରି ପାରିତ ହୋଇଥିଲା ସେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ଜଣେ

1963
କ୍ରିଷନଲାଲ ଇଶ୍ୱରଲାଲ ଦେଶାଇ
ବନାମ
ବାଇ ଭିଜକୋର
ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର

ଅପରିଚିତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପୁନଃ ଭଡ଼ା ଦେବାକୁ ଅଗ୍ରସର ହୁଅନ୍ତି; ଏବଂ ଏହା ପ୍ରଦାନ କରେ ଯେ ଯଦି ଏହି ପୁନଃ ଭଡ଼ା ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ତାରିଖର ଏକ ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ହୁଏ, ତେବେ ମୂଳ ଭଡ଼ାଟିଆ ଉକ୍ତ ପରିସରର ଦଖଲ ଦାବି କରିବାକୁ ହକଦାର ଅଟେ । ଏହି ଖଣ୍ଡ ଏହା ମଧ୍ୟ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଧାରା 17 (1) ଧାରା 13 (1) (g) ଏବଂ (i) ଅନୁଯାୟୀ ବହିଷ୍କରଣ ହୋଇଥିବା ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଅଧିକାରକୁ ସୁରକ୍ଷା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ।

ସେହିଭଳି, ଧାରା 17 (1) ର ଶେଷ ଖଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଧିକାରର ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ଏକ ସୀମିତ ସମୟ ଧାର୍ଯ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ଏହି ଖଣ୍ଡରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଯେଉଁ ଭଡ଼ାଟିଆମାନେ ଧାରା 17 (1) ର ସୁରକ୍ଷା ଦାବି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଜମି ମାଲିକ-ଡିକ୍ରି-ଧାରକଙ୍କୁ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରାଯିବାର ତାରିଖ ଠାରୁ 13 ମାସ ମଧ୍ୟରେ ଆବେଦନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଧାରା 17 (1) ର ଯୋଜନା ଏହିପରି ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ ସମସ୍ତ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଖଣ୍ଡ ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅବଧି ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିଛନ୍ତି, ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହା ସୂଚିତ କରିବା ନିଷ୍କ୍ରିୟ ହେବ ଯେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଉପରେ ପରିସର ଦଖଲ କରିବା ପାଇଁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଦାୟିତ୍ୱ ଯାହା ଧାରା 13 (1) (ଜି) ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା କୌଣସି ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ସୀମାବନ୍ଧନ ବିନା ।

ଏହି ଉପସଂହାରକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା ଅନ୍ୟ ଏକ ବିଚାର ରହିଛି । ଧାରା 17 (2)ରେ ଧାରା 17 (1) ର ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ଉଲ୍ଲଂଘନ କରୁଥିବା ଜଣେ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦଣ୍ଡର ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିଷୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ, ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଉଲ୍ଲେଖ କରେ ଯେ କୌଣସି ଜମି ମାଲିକ ଯିଏ ଧାରା 13 (1)ର ଖଣ୍ଡ (g) କିମ୍ବା (i) ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆଧାରରେ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର କରନ୍ତି ଏବଂ ପରିସରକୁ ଖାଲି ରଖିଥାଆନ୍ତି କିମ୍ବା ସେ ଦଖଲ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ତାରିଖ ଠାରୁ ଏକ ମାସ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣ ବିନା ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେବା ପରେ ଉକ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥାରେ ରହିଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଢଙ୍ଗରେ ଦଣ୍ଡନୀୟ ହେବେ । ଧାରା 17 (1) ଅନୁଯାୟୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିବା ଜଣେ ଜମି ମାଲିକ କିମ୍ବା ପରିସର ଦଖଲରେ ଥିବା ଅନ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ଉପରେ ସମାନ ଦଣ୍ଡ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥାଏ । ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ଯେତେବେଳେ ଧାରା 17 (2) ର ପ୍ରଥମ ଖଣ୍ଡ ଗୋଟିଏ ମାସ ମଧ୍ୟରେ କୌଣସି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣ ବିନା ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦଖଲ କରିବାରେ କିମ୍ବା ନିର୍ମାଣ ଆରମ୍ଭ କରିବାରେ ବିଫଳତାକୁ

ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣର ଅନୁପସ୍ଥିତି ଏବଂ ଗୋଟିଏ ମାସର ଅବଧି ଧାରା 13 (1) ର ଖଣ୍ଡ (i) ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା ମାମଲା ପରି ଖଣ୍ଡ (g) ରେ ଆସୁଥିବା ମାମଲା ଗୁଡ଼ିକ ପାଇଁ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ ହୁଏ । ଯେଉଁ ଆଳ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ପାଇଁ ଉନ୍ମୁକ୍ତ ତାହା ହେଉଛି ଯେ ସେ ପରିସର ଦଖଲ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ କିମ୍ବା ଏକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣ ଯୋଗୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ, ଉଭୟ ବର୍ଗର କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା ଉପଲବ୍ଧ, ତେଣୁ, ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ କାରଣର ଅନୁପସ୍ଥିତି ଉକ୍ତ ଉଭୟ ବର୍ଗ ପାଇଁ ସମାନ ଭାବରେ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ଯଦି ଏହା ସତ, ତେବେ ଗୋଟିଏ ମାସର ଅବଧି, ଯାହା ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରସଙ୍ଗ, ଉଭୟ ବର୍ଗର ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବା ଉଚିତ । ତେଣୁ, ଆମ ମତରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଜିଲ୍ଲା ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତି ସହିତ ସହମତ ହେବା ଠିକ୍ ଥିଲା ଯେ ଏହି ମାମଲାରେ ଆବେଦନକାରୀ ଧାରା 17 (1) ର ପ୍ରଥମ ଅଂଶକୁ ପାଳନ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ, ତେଣୁ, ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରିସରର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଆଦେଶ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ । ତଦନୁସାରେ ଅପିଲଟି ବିଫଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହୋଇଛି ।

ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।